

KERRIGAN BYRNE

*Moje čierne
srdce*

Môže byť v náručí obávaného muža skutočne v bezpečí?

KERRIGAN BYRNE

*Moje čierne
srdce*

Preložila Martina Antošová

IKAR

*Moje čierne
srdce*

Moje čierne srdce

Kerrigan Byrne

THE HIGHWAYMAN

Text Copyright © 2015 by Kerrigan Byrne

Published by arrangement with St. Martin's Publishing Group.

All rights reserved.

Cover design © by Lenka Ladňáková

Cover photos © Mary Chronis, VJ Dunraven

Productions & PeriodImages.com; Shutterstock/isifa

Translation © 2025 by Martina Antošová

Slovak edition © 2025 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0428-3

Darlene Aingeovej
Ty si dôvodom, pre ktorý prežil.

POĎAKOVANIE

Písanie môže byť veľmi osamelé povolanie a správni ľudia, ktorí vám vyslovia podporu, kritiku a povzbudenie, sú nenahraditeľní. Cynthia St. Aubinová, Tiffinie Helmerová a Janet Snellová, ďakujem vám za to, že ste tu pre mňa vo dne v noci. Môžem sa na vás spoľahnúť po osobnej aj pracovnej stránke a znamená to pre mňa neskutočne veľa.

Jedným z najlepších dní v mojom živote bol ten, keď mi zavolala moja agentka Christine Witthohnová a ponúkla mi zastupovanie. Je to nielen prvotriedna agentka, ale aj fantastická priateľka.

Bolo by odo mňa nedbanlivé, keby som sa nepoďakovala Monique Pattersonovej, Alexandre Schulsterovej a tímu z vydavateľstva St. Martin's Press za ich trpezlivosť a neuveriteľne namáhavú prácu na tejto knižnej sérii.

A ďakujem aj svojej láske. Môjmu vlastnému hrdinovi. Si moje všetko.

PRVÁ KAPITOLA

*Škótska vysočina,
grófstvo Argyll, 1855*

Pri starobyľom kamennom múre, ktorý oddeľoval areál siro-
tinca Applecross od divokých hôr, sa krčil Dougan Mackenzie
a po predlaktiach mu stekala krv. Žiadne z ostatných detí sa
sem neodvážilo. Múr chránil nahnuté a vyblednuté náhrobné
kamene, ktoré sa dvíhali z hustých kobercov machu a vresu ži-
vených kosťami mŕtvych.

Dougan chvíľu lapal po dychu, potom sa zosunul, sadol
si na zem a vychudnuté nohy si pritiahol k hrudi. Opatrne
roztvoril dlane, ako mu to porušená koža dovoľovala. Teraz ho
boleli ešte viac, ako keď po nich ostro šibal bič.

Hnev mu bránil vykriknúť, keď sa ho sestra Margaret sna-
žila zo všetkých síl zlomiť. Až doteraz vďaka nemu zadržieval
slzy. Hľadel do jej chladných jasných očí, neschopný prestať
žmurkať, zatiaľ čo bič dopadal znova a znova, až sa mu rany na
dlaniach roztvorili a začali krváčať.

„Povedz mi, prečo plačeš.“

Zdalo sa, akoby ten slabý hlások utíšil neľútostný vietor
a premenil ho na neviditeľnú stuhu, ktorá k nemu priniesla
láskavé slová.

Skalnaté čiernozelené kopce vysočiny vystupujúce spoza sivého kameňa múru Applecrossu vytvorili dokonalú kulisu pre dievčinu, ktorá stála ani nie tri kroky od neho. Divoký vietor ju nebičoval, ale pohrával sa s jej kaderami vlasov tak podivuhodne svetlými, až vyzerali striebribiele. Na okrúhlych bledých líkach, ktoré jej chlad ošľahal do červena, sa s jamkami zjavil plachý úsmev.

„Chod' preč,“ zavrčal, schoval si páliace ruky pod pazuchy a odkopol hrudu hliny na jej čisté čierne šaty.

„Aj ty si prišiel o rodinu?“ spýtala sa a v tvári sa jej pritom zračila zvedavosť a nevinnosť.

Dougan stále nedokázal sformulovať slová. Uškrnul sa, keď zdvihla lem svojej bielej zástery, ale nechal ju, aby mu z tváre veľmi opatrne utrela slzy a špinu. Jej dotyk bol ľahučký ako motýlie krídla a celkom ho zhypnotizoval, až sa prestal triasť. Čo by mal povedať? Dougan ešte nikdy nehovoril s dievčaťom. Usúdil, že by mohol odpovedať na jeho otázku. Prišiel o matku, ale nebol sirota. Vlastne väčšina sirôt v Applecrosse nebola v skutočnosti obyčajná. Tieto deti boli desivé tajomstvá, ukryté a zabudnuté ako zavrhnutiahodné chyby.

Koho tajomstvom bola ona?

„Videla som, čo ti sestra Margaret urobila,“ povedala dievčina nežne a v očiach sa jej zaleskol súcit.

Jej ľútosť zapálila v Douganovej hrudi oheň zrodený z poníženia a bezmocnosti, takže trhol hlavou nabok a uhol sa jej dotyku. „Myslím, že som ti povedal, aby si odišla.“

Dievča zažmurkalo. „Lenže tvoje ruky...“

Dougan zúrivo zavrčal, vyskočil na nohy a zodvihol ruku, pripravený vyraziť mu tú ľútosť z jeho anjelskej tváričky.

Vykričlo, padlo na zadok a skrčilo sa na zemi pod ním.

Dougan sa zastavil, s tvárou napätou a planúcou hnevom, s vycerenými zubami a telom natočeným k úderu.

Vydesene naňho hľadalo a upieralo oči na krváčajúcu ranu na jeho otvorenej dlani.

„Vypadni odtiaľto,“ precedil cez zuby. Vydriapalo sa spod neho, neisto vstalo a potom sa rozbehlo širokým oblúkom okolo oploteného cintorína a zmizlo v sirotinci.

Dougan sa znova zosunul popri kamennom múre a roztrasenými hánkami prstov si pošúchal líca. To dievča bolo prvým človekom, ktorý sa ho kedy dotkol tak, že mu nechcel ublížiť. Nevedel, prečo bol naňho taký zlý.

Oprel si hlavu o kolená, zavrel oči a úplne sa ponoril do smútku. Chladivé vlhko na jeho rozpálenom krku bolo príjemné, pokúšal sa preto namiesto páľčivej bolesti rúk sústrediť iba naň.

Neprešlo ani len mizerných päť minút, keď sa na zemi medzi jeho nohami objavila miska s čistou vodou. A vedľa nej pohár plný nejakej tekutiny karamelovej farby.

Prekvapený Dougan zodvihol zrak a zistil, že dievčina sa vrátila. Akurát že teraz sa oháňala dlhými a nebezpečne vyzerajúcimi nožnicami a medzi obočím mala vrásku svedčiacu o jej odhodlaní.

„Ukáž mi svoje ruky.“

Nevyplašil ju dostatočne? Dougan si podozrievavo obzrel nožnice. V drobnej ruke vyzerali obrovské a zároveň veľmi ostré. „Načo sú ti? Na obranu? Chceš sa mi pomstiť?“

Jeho ironická otázka vyvolala štrbavý úsmev na tvári dievčata a Douganovi poskočilo srdce a pristálo mu až niekde v žalúdku.

„Nebuď hlúpy,“ zahriaklo ho mierne, odložilo nožnice bokom a natiahlo sa po jeho ruky.

Dougan nimi trhol a uhol z jeho dosahu. Zamračil sa a schoval ruky za chrbát.

„No tak,“ prehovárala ho dievčina. „Daj ich sem.“

„Nie.“

Čelo sa jej ešte viac zvrátilo. „Ako ti mám ošetriť rany, keď ich predtým mnou vytrvalo schovávaš?“

„Nie si doktorka,“ odpľul si Dougan. „Nechaj ma tak.“

„Môj otec bol kapitánom na Kryme,“ vysvetľovala trpezlivo. „Naučil sa čosi o ošetrovaní rezných rán, aby na bojisku nezahynali.“

To upútalo jeho pozornosť. „Zabíjal ľudí?“ spýtal sa, nemohol si pomôcť.

Chvíľu o tom premýšľala. „Na kabáte uniformy mal pripnutých celkom veľa medailí, takže podľa mňa určite áno, hoci to nikdy nepovedal.“

„Stavím sa, že používal pušku,“ poznamenal Dougan rozptýlený myšlienkami, ktoré považoval za chlapské a dospelé. Úvahy o vojne a sláve.

„A bajonet,“ dodala ochotne. „Raz mi dovolil dotknúť sa ho, keď si čistil zbraň pri kozube.“

„Porozprávaj mi, aké to bolo,“ dožadoval sa.

„Dovoľ mi, aby som ti ošetrila ruky a porozprávam ti o tom.“ Zaiskrilo sa jej v očiach.

„Tak dobre.“ Opatrne vytiahol zranené ruky spoza chrbta. „Ale musíš začať od začiatku.“

„Začnem,“ slúbila a vážne prikývla.

„A nič nevynechaj.“

„Nevynechám.“ Zodvihla misku s vodou.

Dougan sa naklonil dopredu a vystrel k nej dľaň.

Pri pohľade na rozrezanú kožu zvrátila tvár, ale vzala jeho poranenú ruku do dlaní, akoby držala nejaké vtáčatko, a potom siahla po hrnčeku s vodou, aby mu ňou pokropila ranu. Keď zavrčal od bolesti, začala mu opisovať otcovu pušku. To, ako do seba zapadali jej malé závitky. Cvikanie páčky. Špinu, zápach a iskrenie pušného prachu.

Naliala mu na rany alkohol a Dougan zasyčal cez zuby. Triasol sa od toho, koľko úsilia ho stálo nestrhnúť ruky preč. Aby odvrátil pozornosť od bolesti, sústredil svoj zahmlený zrak na kvapôčky, ktoré sa jej ako malé diamanty hromadili v bohatých kučerách. Namiesto toho, aby jej vlasy od dažďa oťaželi a narovnali sa, akoby jej zvinul kadere ešte pevnejšie a ponatieral striebisté pramene tmavším zlatým leskom. Dougana svrbeli prsty od túžby ohmatať ich, zatočiť nimi a zatáhať za ne, aby zistil, či by sa zasa vrátili na rovnaké miesto. Sedel však absolútne nehybne, kým mu s precíznou starostlivosťou obmotávala pruhy vlastnej spodničky okolo dlane.

„Povedz mi, ako sa voláš,“ požiadal ju chrapľavým šepotom.

„Volám sa Farah.“ Všimol si, že ju tá otázka potešila, pretože sa jej na líci objavila malá jamka. „Farah Leigh...“ Náhle sa odmlčala a zamračene sa zadívala na úhľadný uzol, ktorý práve uviazala.

„Áno?“ povedal ostražito. „Farah Leigh a ďalej?“

Keď sa jej pozrel do očí, mala ich viac sivé než zelené. „Mám zakázané vysloviť svoje priezvisko,“ odvetila. „Inak dostanem do problémov seba aj toho, komu by som to povedala, a myslím, že ďalšie problémy nepotrebuješ.“

Dougan prikývol. Tu v Applecrosse to nebolo až také nezvyčajné. „Som Dougan z rodu Mackenzieovcov,“ oznámil hrdo. „A mám jedenásť rokov.“

Zatvárala sa patrične ohromene, čím si ešte viac získala jeho priazeň.

„Ja mám osem,“ prezradila mu. „Čo také zlé si urobil?“

„Ja... potiahol som chlieb z kuchyne.“

Zatvárala sa zdesene.

„Som stále taký poondiato hladný,“ zamrmlal a neušlo mu, že ňou pri jeho nadávke myklo. „Až tak, že by som objedol aj mach z tých skál.“

Farah zaviazala posledný obväz a ako kľačala na kolenách, trochu sa odtiahla, aby skontrolovala svoju prácu. „Toto je priveľký trest za jeden bochník chleba,“ poznamenala smutne. „Asi ti ostanú jazvy.“

„Nebolo to prvý raz,“ pripustil Dougan a pokrčil pritom plecami o čosi pohrdavejšie, než to v skutočnosti cítil. „Zvyčajne dostanem po zadku a tomu by som dal prednosť. Sestra Margaret vravela, že som démon.“

„Démon Dougan,“ usmiala sa pobavene.

„Lepšie ako víla Farah,“ zachichotal sa.

„Vila?“ Zaiskrilo sa jej v očiach. „Môžeš ma tak volať, ak chceš.“

„Budem.“ Dougan pootvoril pery a uvedomil si, že prvýkrát za veľmi dlhý čas sa usmieva. „A ako ma budeš volať ty?“ zaujímal sa.

„Kamarát,“ odvetila okamžite, vstala z vlhkej zeme a prv, ako zdvihla miskú a hrnček, si oprášila sukne od hlíny.

Douganovi sa po hrudi rozlialo zvláštne teplo. Nevedel celkom, čo by jej mal povedať.

„Radšej už pôjdem dovnútra.“ Nastavila svoju drobnú tváričku dažďu. „Budú ma hľadať.“ Opäť sa mu pozrela do očí a poznamenala. „Nezostávaj vonku na daždi, ochorieš.“

Dougan ju plný záujmu a pobavenia sledoval, ako odchádza, a vychutnával si pocit, že má niečo, čo nikdy predtým nemal.

Kamarátku.

„Pssst! Dougan!“ Hlasný šepot takmer vyplašil Dougana na smrť. Otočil sa, pripravený odraziť úder jedného z ostatných chlapcov, keď vtom zbadal pár sovích očí, ktoré naňho zažiarili spomedzi kaderí spradených mesačnými lúčmi. Zvyšok tela mala šikovne schovaný za tapisériou v chodbe.

„Čo tu robíš? Ak nás prichytia, oboch nás zbičujú.“

„Aj ty si tu,“ podotkla.

„To... hej.“ Dougan sa pokúsil zaplniť prázdnotu v žalúdku vodou. O dve hodiny neskôr, keď sa prehadzoval v posteli, sa mu ten plán trochu vypomstil a rozčarovaný zistil, že niekto schoval nočník. To ho prinútilo ísť pohľadať záchod.

„Niečo pre teba mám.“ Veselo vyskočila spoza tapisérie a zavesila sa doňho, ale dávala si pozor, aby sa nedotkla obväzov na jeho rukách. „Pod' za mnou.“ Dvere na konci chodby boli mierne pootvorené. Farah ho cez ne postrčila a potichu ich za nimi zavrela.

Na jednom z niekoľkých malých stolíkov blikala osamelá sviečka a jej svetlo sa odrážalo od stien celkom pokrytých policami s knihami.

Dougan pokrčil nosom. Knižnica? Čo ju podnietilo k tomu, aby ho sem priviedla? Vždy sa tejto miestnosti vyhýbal. Bola zaprášená a páchla plesňou a starými ľuďmi.

Potiahla ho k stolu so sviečkou a ukázala na stoličku zasunutú pred otvorenou knihou. „Sadni si sem!“ Teraz sa už takmer triasla od vzrušenia.

„Nie.“ Dougan sa zachmúrene pozrel na knihu, zvedavosť z neho vyprchala. „Idem si ľahnúť.“

„Lenže...“

„A mala by si to spraviť aj ty, skôr ako ťa chytia a stiahnu z kože.“

Farah siahla do vrečka zástery a vytiahla niečo veľké ako mäsová konzerva zabalená do plátna. Položila to na stôl a odkryla napoly zjedený kus syra, trochu obschnutého pečeného mäsa a veľký kus chlebovej kôrky.

Douganovi sa prudko zbehli sliny v ústach a mal čo robiť, aby jej to nevytrhol spod rúk.

„Nevládala som dojesť večeru,“ vysvetlila.

Dougan sa vrhol na jej dar ako divoch a najprv schmatol chlieb, lebo vedel, že ten najviac zasýti. Počul, ako mu z plných úst vychádza zvuk podobný vrčaniu, ale bolo mu to jedno.

Keď Farah znova prehovorila, hlas mala plný slz. „Môj drahý kamarát...“ Malú ruku pritisla na jeho zhrbený chrbát a povzbudivo ho po ňom potľapkala. „Už ťa nenechám hladovať, sľubujem.“

Dougan ju sledoval, ako sa načahuje za knihou, kým si strkal do úst tolko pečeného mäsa, koľko sa len do nich zmestilo. „Šo je to?“ spýtal sa s plnými ústami.

Roztiahla svoje drobné bledé ruky, starostlivo uhladila otvorené stránky a postrčila hrubú knihu k nemu. „Vyčítala som si, že som dnes popoludní nevedela dosť o puškách, tak som celý večer strávila hľadaním a pozri sa, čo som našla!“ Priložila malý prst vedľa obrázka dlhej pušky Enfield. Pod ním boli menšie obrázky rôznych častí rozobranej zbrane.

„Toto je puška vzor 1851,“ objasnila. „A pozri! Tu sú bajonety. Ďalšia kapitola je o tom, ako sa vyrábajú a ako sa pripievajú na vrch... Čo?“ Konečne sa naňho pozrela a niečo v jeho výraze ju prinútilo začervenieť sa.

Dougan takmer celkom zabudol na jedlo, pretože celé jeho telo zaplavil ten najintenzívnejší a najvýnimočnejší pocit, aký kedy poznal. Bolo to trochu ako hlad a zároveň trochu ako nasýtenie. Bol to údiv a rešpekt, túžba a strach obklopené nežnou blaženosťou. Hruď sa mu tým pocitom rozťahovala, až mu tlačila na plúca a vytláčala z nich vzduch.

Pristihol sa, že si želá, aby pre to existovalo nejaké slovo. A možno aj existovalo, stratené vo všetkých tých nespočetných knihách, ktoré nikdy predtým neotvoril.

Farah sa vrátila späť ku knihe a odkašľala si. „Všetky názvy jednotlivých častí sú uvedené priamo pod obrázkami, vidíš?“

„Ako to vieš?“ Zahľadel sa na miesto, kam ukázala, a všimol si označenia pod obrázkami, ale preňho nemali žiaden význam.

„Je to napísané priamo tu. Nevieš to prečítať?“

Dougan vyplnil ticho tým, že si odtrhol kus syra, strčil si ho do úst a zlostne žul.

„Nikto ťa to nenaučil?“ spýtala sa bystro.

Ignoroval ju, dojedol kôrku chleba a díval sa pritom na obrázky. Veľmi túžil vedieť, o čom sú. „Prečítaš mi ich, víla?“

„Samozrejme.“ Klakla si a nahla sa dopredu, lebo stôl bol príliš vysoký na to, aby mohla sedieť na rozkývanej stoličke a vidieť do knihy. „No keď sa tu stretneme zajtra, naučím ťa, ako si ich prečítaš sám.“

Dougan si po prvý raz, odkedy si pamätal, pripadal sýty a spokojný. Začal ukazovať na obrázky, Farah mu čítala text pod nimi a on si zatiaľ pochutnával na drobných omrvinkách syra.

Kým sa dostali ku kapitole o bajonetoch, Farah si oprela hlavu o jeho plece a spoločne sa takto chúlili pri knihe a sviečke. Dougan jedným prstom neúnavne ukazoval na obrázky a druhým si našiel cestu k jednému pramienku jej vlasov, pomaly ho narovnával a nechával zasa vyskočiť na miesto.

„Premýšľal som,“ nadhodil o nejaký čas neskôr, keď sa na chvíľu odmlčala a ospalo si zívla. „Keďže už nemáš rodinu, ktorú by si mohla ľúbiť, mohla by si ľúbiť mňa...“ Namiesto toho, aby sa jej pozrel do očí, skúmal, ako vedľa dokonale bielej farby obväzu z jej spodničky vyzerá jeho ruka ešte o čosi zafúľanejšia. „Teda, ak by si chcela.“

Farah mu zaborila tvár do krku a vzdychla si. Jej mihalnice sa pritom s každým žmurknutím dotýkali jeho jemnej pokožky. „Samozrejme, že ťa budem ľúbiť, Dougan Mackenzie,“ privolila rýchlo. „Kto iný to urobí?“

„Nikto,“ priznal úprimne.

„Skúsiš ma aj ty ľúbiť?“ opýtala sa tichým hláskom.

Zamyslel sa nad tým. „Skúsim, víla, ale ešte nikdy som neľúbil.“

„Aj to ťa naučím,“ sľúbila. „Hneď potom, ako ťa naučím čítať. Myslím, že ľúbiť je veľmi podobné ako čítať. Keď to už raz vieš, nedokážeš si predstaviť, že by si neľúbil.“

Dougan prikývol len preto, lebo ho páľilo v hrdle. Objal svoju vílu a oddával sa pocitu, že má konečne niečo dobré, čo mu nikto nemôže vziať.

Dougan sa počas tých dvoch nádherných rokov so svojou vílou naučil veľa o sebe. A síce, že keď miluje, robí to stopercentne. Dokonca až s posadnutosťou.

Rozprávala mu, ako sa jej otec pri návšteve priateľa vo vojenskej nemocnici nakazil cholerou a priniesol ju domov. Jej staršia sestra Faye Marie zomrela ako prvá a rodičia ju zakrátko nasledovali.

On jej zasa prezradil, že jeho matka bola slúžkou v dome statkára Mackenzieho. Porodila mu jedného z mnohých ne-manželských synov a on s ňou žil asi štyri roky, kým násilne nezomrela rukou inej milenky.

Jednou z vecí, ktorú si Dougan uvedomoval už od útleho veku a ktorá ho odlišovala od ostatných ľudí, bolo, že si pamätal takmer všetko. Dokonca si pamätal aj o rok neskôr rozhovory, ktoré viedol so svojou vílou, a šokoval a potešil ju tým, že jej ich pripomínal.

„Na to som zabudla!“ hovorievala.

„Ja nikdy nezabúdam,“ chválil sa.

Vďaka tejto schopnosti sa rýchlo učil a rýchlo prekonal jej čitateľské zručnosti, hoci vždy sedel a pozorne počúval, keď ho učila, aj keď sa mu práve nechcelo. Okrem toho, vyberala preňho knihy, ktoré ho zaujímali – o lodiach, delách a o množstve

historických vojen od Rimanov až po Napoleona. Najradšej mal knihu o námornej histórii pirátov.

„Myslíš si, že by zo mňa mohol byť raz dobrý pirát?“ opýtal sa jej raz s plnými ústami suchého koláča, ktorý mu priniesla ako špeciálnu pochúťku.

„Samozrejme, že nie,“ odvetila trpezlivo. „Piráti sú ohavní zlodeji a vrahovia. Navyše, nepúšťajú na svoje pirátske lode dievčatá.“ Obrátila sa k nemu so zvlhnutými, vystrašenými očami. „Opustil by si ma, aby si sa stal pirátom?“

Pritiahol si ju k sebe. „Nikdy by som ťa neopustil, víla,“ prisľúbil rázne.

„Naozaj?“ Odtiahla sa a hľadela naňho očami, ktoré sa už-už plnili slzami. „Ani aby si sa stal pirátom?“

„Sľubujem.“ Odhryzol si z koláča, usmial sa na ňu s plnými lícami a potom sa vrátil ku knihe. „Mohol by som však byť lúpežníkom. Sú veľmi podobní pirátom, akurát na súši.“

Farah po krátkej úvahe prikývla. „Áno, myslím, že by bolo oveľa lepšie, keby si bol lúpežník,“ súhlasila.

„Áno, víla moja, budeš sa musieť zmieriť s tým, že budeš ženou lúpežníka.“

Zatlieskala a v natešených očiach sa jej rozžiarili iskričky. „Znie to dobrodružne!“ Potom však jej tvár zväžnela, akoby si spomenula na niečo mimoriadne odporné.

„Čo je?“ opýtal sa znepokojene.

„Len to, že... Myslím, že sa mám podľa plánu vydať za niekoho iného.“

Dougan vyprskol a zatriasol jej drobnými plecami. „Za koho?“

„Za pána Warringtona.“ Keď zbadala v jeho očiach hnev a zmätok, pokračovala. „On... pracoval s mojím otcom a to on ma tu nechal. Povedal, že keď sa zo mňa stane žena, príde si po mňa a vezmeme sa.“

Do žíl sa mu vkradlo chladné zúfalstvo. „Nemôžeš si vziať nikoho iného, víla. Patríš mne. Iba mne.“

„Čo budeme robiť?“ robila si starosti.

Dougan zúrivo premýšľal. Stáli v objatí v prázdnej knižnici a obaja sa chveli, hrozba budúceho odlúčenia ich zblížila. Zrazu dostal geniálny nápad.

„Choď do postele, víla. Zajtra večer sa nestretneme tu v knižnici, ale v kaplnke.“

Dougan na ňu čakal v kaplnke s jedinou pamiatkou na svoju rodinu, ktorú kedy vlastnil. Kusom tartanu rodu Mackenziocov. Vykúpal sa a celý sa vydrhol, rozčesal si zamotané rovné čierne vlasy a potom si ich zviazal motúzom.

Spoza ťažkých dverí do kaplnky vykukli Farahine nepodajné kučery, a keď ho zbadala stáť vedľa oltára, osvetleného len jedinou osamelou sviečkou, úsmev sa jej rozžiaril na tvári a žiaril celou cestou k oltáru. Mala na sebe jednoduchú bielu nočnú košeľu, ktorá sa mu nesmierne páčila, a spod dlhého lemu jej pri každom kroku vykúkali bosé nohy.

Podal jej ruku a ona ju bez váhania prijala. „Vyzeráš veľmi dobre,“ zašepkala. „Čo tu robíme, Dougan?“

„Som tu, aby som si ťa vzal za ženu,“ zamrmľal.

„Aha.“ Zvedavo sa obzrela. „Bez kňaza?“

„Na vysočíne nepotrebujeme kňazov,“ pousmial sa jemne. „Naše manželstvá zväzujú mnohí bohovia, nielen jeden. A tí prídu, keď ich o to my požiadame, nie keď to povie kňaz.“

„To znie ešte lepšie,“ súhlasila a horlivo prikývla.

Kľakli si oproti sebe pred oltárom a Dougan im ovinul vyblednutý tartan okolo pravých rúk, za ktoré sa držali.

„Len opakuj po mne, víla,“ zašepkal.

„Dobre.“ Pozrela naňho a Dougan pocítil záchvev lásky taký intenzívny a prudký, akoby do tejto posvätnej miestnosti ani nepatril.

Začal odriekať slová, ktoré si pamätal z čias, keď raz kedysi v detstve sledoval obrad spoza matkiných sukní.

*Ty si krv z mojej krvi a kosti z mojich kostí.
Dávam ti svoje telo, aby sme my dvaja mohli byť jedno.
Dávam ti svoju dušu, kým sa náš život neskončí.*

Farah potrebovala trochu našepkať, aby si pamätala všetky slová, ale vyslovila ich s takou zanietenosťou, že Dougan bol dojatý.

Navliekol jej na prst prsteň z vrbovky a dokonalo zrozumiteľne predniesol posvätný *starý* sľub, ktorý kvôli nej preložil do angličtiny.

*Vzala si mi srdce
pri východe mesiaca.
Aby som ťa miloval a ctil si
po celý život.
Nech sa znovu zrodíme,
nech sa naše duše stretnú a spoznajú.
A znovu milujú.
A pamätajú si.*

Chvíľu sa tvárila zmätene a potom vyhlásila: „Ja takisto.“

Stačilo to. Bola jeho. Dougan si s úľavou vydýchol, akoby sa zbavil veľkej ťarchy, pustil jej ruku a podal jej svoj tartan. „Nos to pri sebe, blízko pri srdci.“

„Ach, Dougan, nemám ti čo dať,“ nariekala Farah.

„Dáš mi bozk, víla, a hotovo.“

Vrhla sa naňho, nešikovne pritisla svoje našpúlené pery k tým jeho a potom ich pustila s hlasným mlasknutím. „Si ten najlepší manžel, Dougan Mackenzie,“ vyhlásila.